

-Jake? -Niin? -Mitä mietit? -Tähtiä. Lasken niitä, vaikka se mahdotonta onkin. -Entä me? -Me olemme kuin kaksi tähteä, Kate. Olemme lähellä, muttemme koskaan saa toisistamme otetta. -Ole kiltti, älä sano noin. -Se ei tarkoita, etten rakasta sinua. -Rakastan sinua niin kovin... -Tiedän, Kate. Niin minäkin sinua. Tämän keskustelun kävimme viime kesänä, yöllä, kasteisella ruohikolla. Se oli viimeinen käymämme keskustelu. Hän katosi. Keskustelun päätteeksi olimme suudelleet, hyvästelleet ja lähteneet. Sen koommin hänestä ei ole kuultu. Ehkä hän on kuollut; ainakin se olisi helpompi kestää kuin ajatella hänet jonkun toisen matkaan. Olen itsekäs, tiedän sen. Liian itsekäs. Joka ilta käyn tuon keskustelun mielessäni, ja lasken ikkunasta näkyvät tähdet. Joka ilta kirjaan tuloksen. Tulos on joka ilta erilainen, eikä päämääräni ole laskea kaikkia. Tähdet - niillä on hänen kasvonsa.